

ZPRÁVY

ZA KARLEM ŠTĚPANÍKEM

Bolestná zpráva, že dne 7. srpna 1970 zemřel PhDr. Karel Štěpáník, doktor filologických věd, profesor dějin anglické a americké literatury na katedře anglistiky a amerikanistiky brněnské filosofické fakulty, překvapila nejen širokou anglistickou veřejností, ale i jeho nejbližší spolupracovníky a žáky. Radost nad oznámením, že dlouholetý vedoucí katedry anglistiky bude i další rok působit na fakultě, odvedla pozornost od příznaků jeho zhoršujícího se zdravotního stavu. Studenti se však už nedočkají jeho dalších přednášek a spolupracovníci a přátelé budou citelně postrádat jeho vlídné a moudré slovo. Ani bibliografii jeho prací, která vyšla při oslavách jeho pětadesátého životního jubilea v padesátém ročníku Časopisu pro moderní filologii (na str. 164 až 166), nebude už zapotřebí doplňovat.

Karel Štěpáník, narozený dne 14. září 1903 v Přerově, zůstal od začátku vysokoškolských studií věren Brnu a věnoval podstatnou část svého života práci pro brněnskou anglistiku. Byl prvním posluchačem nově založeného semináře pro anglickou filologii na brněnské filosofické fakultě a už za studií v letech 1922 až 1926 pod vedením známého literárního historika prof. dr. Františka Chudoby byl získán pro badatelskou práci v oblasti anglické literatury. K rozšíření jeho obzoru přispěly i studijní pobyty na universitě londýnské a oxfordské. Po absolutoriu vyučoval mladý Štěpáník na brněnské obchodní akademii a dále se věnoval studiu a vědecké práci. Výsledkem byla roku 1935 doktorská disertace o klasické mythologii a umění v díle anglického romantického básníka Johna Keatse, inspirovaná, stejně jako Štěpáníkovy publikované příspěvky z let dvacátých a třicátých, jeho literárním učitelem. Když se po skončení druhé světové války obnovovala činnost vysokých škol, dostalo se profesoru obchodní akademie poznání, aby jako žák zesnulého Františka Chudoby pomohl brněnské anglistice navázat i na jeho dílo pedagogické. Po krátkém období lektorátu, spojeném s literární přednáškou, habilitoval se Karel Štěpáník v únoru 1946 na základě spisu o Williamu Hazlittovi a stal se soukromým docentem. Po definitivním přechodu na vysokou školu prošel odbornou asistenturou a docenturou a jeho akademická dráha vyvrcholila roku 1960 jmenováním řádným profesorem. K rozsáhlé činnosti pedagogické a soustavné práci badatelské, která mu na sklonku roku 1958 přinesla titul doktora filologických věd, přibýly i četné povinnosti administrativní ve funkcích akademických, poradních a redakčních. Jednu z nich je třeba zvlášť vyzdvihnout: za jeho vedení katedry po dobu dvaceti let pracovali členové brněnské anglistiky v prostředí plném plodné spolupráce a vzájemného porozumění.

Při vši šíři Štěpáníkovy literární erudice je jeho badatelský vývoj tematicky a metodicky ucelený. Už od zmíněné nepublikované doktorské disertační práce o Keatsovi soustřeďuje se Štěpáníkův vědecký zájem na období romantismu, v němž anglická literatura dosáhla jednoho ze svých vrcholů. Štěpáníkovy odborné i popularizační dílo je od té doby prostoupeno přesvědčením, že anglická romantická literatura představuje veliké a dosud ne zcela doceněné bohatství, které je třeba rozvíjet a zpřístupnit i české

kultuře. A Štěpaník tak činí v knižních monografiích i v novinářských článcích, v odborných studiích i v dosloveh ke knihám, v recenzích i ve vysokoškolských skriptech. Těžišťe jeho práce pak nepochoybně spočívá ve výkladech o poezii Johna Keatse.

Monografie *Básnické dílo Johna Keatse* (1958, 233 stran) spolu s dalšími čtyřmi anglicky psanými časopiseckými články nejlépe ilustruje nejen Štěpaníkovu úctu k hodnotám anglické romantické literatury, ale i jeho badatelskou metodu. Cílem třídílné monografie je postihnout charakter Keatsovy inspirace důkladným poznáním básníkovy životní a literární zkušenosti, a tak připravit půdu pro výklad jeho poezie. Podle Štěpaníkova přesvědčení je totiž možno hodnoty literárního díla správně pochopit jen ve vztahu k autorovi, skrze poznání jeho života a filosofických, společenských a estetických názorů, neboť jen výklad založený na ověřitelných faktech může definitivně rozřešit spory o význam díla. Je možno vyslovit výhradu, že tento přístup nedoceňováním strukturní analýzy svádí k přílišnému zdůraznění básníkových prožitků a postojů na úkor jejich vyjádření, ale je nepochoybné, že Štěpaníka uchránil od ukvapených soudů, které často vyplývají z aplikace metody bez dostatečného zření k materiálu. Štěpaníkovy keatsovske studie vynikají střízlivostí, věcností a účelným rozložením látky. Význam české psané monografie spočívá navíc v tom, že alespoň zčásti vyplňuje mezeru v české odborné literatuře o anglickém básnictví. Je škoda, že Štěpaníkovi už nebylo dopřáno vypracovat druhou velkou monografii o Keatsovi, pro niž sbíral v posledních letech života materiál.

Obsáhlostí pohledu po spisovatelově životě a názorech upozornila na sebe už kniha *William Hazlitt jako literární kritik* (1947, 211 stran). Štěpaník tu nastiňuje životní osudy a myšlenkový svět jednoho z předních kritiků z období anglického romantismu, podává nárt jeho literární teorie a praxe, určuje jeho místo v soudobých kritických směrech jako samostatného myslitele na rozhraní mezi přístupem klasicistním a romantickým a oceňuje jeho význam pro jeho dobu i pro dnešek. V monografii se věnuje významné místo Hazlittově shakespeareovské kritice a dá se z ní vyčíst i Štěpaníkův trvalý zájem o velké alžbětinského dramatika, podněcený Františkem Chudobou už v polovině let dvacátých. Milton a Shakespeare byli angličtí spisovatelé, kterými se tehdejší student a pak absolvent zabýval ve svých raných pracích; je tu z nich třeba alespoň uvést velmi obsáhlou studii *Shakespeare a Milton v lyrice i epice Jaroslava Vrchlického*, která mu vyšla roku 1928 ve Sborníku společnosti J. Vrchlického. A není náhodou, že i mezi posledními Štěpaníkovými články najdeme poučné zhodnocení současného stavu shakespeareovské kritiky (*A Tribute to Shakespeare*, Sborník prací filosofické fakulty brněnské university, D 12, 1965).

Zřetel k potřebám české kulturní oblasti vedl Štěpaníka k tomu, že dílčí výsledky vědecké práce ukládal do anglicky psaných statí, ale souhrnné knižní publikace psal česky. Koncipuje je tak, aby vedle badatelského přínosu obsahovaly také dostatečné množství údajů o osobnosti, tvorbě a kritickém ohlasu spisovatelově, z jiných českých pramenů neznámých. Tím se však Štěpaníkova snaha seznamovat českou veřejnost s anglickou literaturou zdaleka nevyčerpává. I v česky psaných studiích, v nichž zkoumá vztah života a díla dalších anglických a amerických spisovatelů (Fielding, Whitman), dbá Štěpaník na potřeby a znalosti domácího čtenářstva. Jemu jsou také určeny příležitostné portréty, které načrtává v novinových článcích k výročí významných literárních osobností (De Quincey, Kipling, Keats, Shaw).

Překlady a překladařství jsou dalšími oblastmi, v níž Štěpaník neúnavně zprostředkovával domácí kultuře styk se zahraničními literárními hodnotami a všímal si styčných bodů mezi anglickým a českým písemnictvím. Už jeho první publikovaná stať se zabývá Jungmannovým překladem *Ztraceného ráje* a brzo nato vychází již zmíněná studie o vztahu Vrchlického k Shakespeareovi a Miltonovi. V pozdějších letech Štěpaník recenzuje překlady, píše k nim předmluvy a doslovy a sám překládá knihy Rosy Macaulayové, Rudyarda Kiplinga a Stephena Spendera.

Vědeckou práci dovedl Štěpaník ústrojně spojit s péčí o konkrétní potřeby svých studentů. Brzy po příchodu na vysokou školu vydává jako skripta obsáhlé přehledy anglické a americké literatury, roku 1952 publikuje v téže formě nárt literárních dějin anglického romantismu, stále od té doby dotiskovaný a používaný na sesterských katedrách vysokých škol, a ke konci let padesátých se podílí na vytvoření skripta o anglické literatuře 19. století. Kromě těchto anglicky psaných přehledů, které svým zpracováním přesahují poslání pouhé studijní pomůcky, přispívají studentům k plnějšmu poznání dějin anglické literatury i Štěpaníkovy překlady ruských příruček a vysokoškolských učebnic. I zde se jeho pozornost obracela především k romantickému

proudu, jak o tom svědčí překlad rozsáhlé publikace z dějin anglické literatury období romantismu.

V Karlu Štěpaníkovi odešel náš největší znalec anglické romantické literatury. Svým dílem, které nevyniká počtem titulů, ale seriózností přístupu, důkladností, hutností zpracování a v neposlední míře věcným způsobem podání, začlenil se pevně do hlavního proudu československé anglistiky, ve kterém se touha po poznání spojuje s vědomím odpovědnosti za rozvoj národní kultury. V tom navázal Štěpaník na svého učitele a to také vstúpil svým nástupcům a žákům.

Aleš Tichý

KONFERENCE O NÁRODNÍM OBROZENÍ NA PODORLICKU

Městské muzeum v Dubrušce uspořádalo v září 1969 u příležitosti jubilejí Fr. Vl. Heka a J. M. Roštlapila vědeckou konferenci o národním obrození na Podorllicku. Konferenci uvedli svými referáty doc. M. Hroch, který hovořil o typologii národních hnutí v Evropě ve srovnání s národním hnutím českým, a prof. J. B. Čapek, který se zaměřil na obrozené tradice východních Čech a zvláštní pozornost věnoval osvěcenskému zemskému patriotismu. Doc. R. Pražák přednášel o obrozených tradicích česko-slovenských vztahů a vyzvedl místo, jež v nich zaujímala východočeská skupina Zieglerova.

Další referáty měly většinou materiálový ráz a byly zaměřeny k jednotlivým čelným postavám národního obrození na Podorllicku a ve východních Čechách. Dílo Fr. Vl. Heka všestranně zhodnotil dr. J. Johanides, o literární družině Zieglerově objevně promluvil dr. L. Hladký a o J. K. Rojkovi a J. M. Roštlapilovi dr. V. Matouš. Jejich přednášky přinesly mnoho nového; tak např. Hladký nově objasnil styky Zieglera s Polákem a Dobrovským, Johanides přinesl nové doklady o Hekově knihovně a jeho střetnutí s vrchností v souvislosti s „Velkým pátkem“, Matouš doplnil novými údaji životopis Rojkův. Cenný byl také příspěvek dr. L. Škalouda o J. B. Podstráneckém, vycházející z jeho studie v Pracích muzea v Kutné hoře (1964, sešit 5), dr. R. Zoubka o hudebnících Podorlicka v době národního obrození, M. Tarantové o vztahu Josefa Vorla a Františka Palackého, dr. E. Bouzy o východočeských členech Vlastenecké hospodářské společnosti, ing. Zelenky o syndiku Pelikánovi aj.

Dobrušská konference byla významným přínosem k hlubšímu poznání národního obrození na Podorllicku i v celých východních Čechách. Prokázala, že další pokrok bádání o obrozené problematice bude záviset na regionálním zkoumání, v jehož rámci je třeba přikládat důležitou úlohu východočeskému obrozenému okruhu Zieglerovu, který spolu se severočeským okruhem Markovým – vedle pražského centra – tvoří nejvýznamnější středisko českého obrození.

Richard Pražák